

ZIJ

Voor mijzelf en alle koeien.

ZIJ

Dominique Iftekaralikhan

Gebaseerd op waargebeurde
verhalen

Eerste druk, augustus 2019

Schrijver: Dominique Iftekaralikhan

Coverontwerp: Dominique Iftekaralikhan

ISBN: 9789402193107

Email: dominiqueiftekaralikhan@gmail.com

© <Dominique Iftekaralikhan>

1

Ik sluit mijn ogen en begin: "Lief dagboek, hier ben ik weer. Net zoals gister en alle dagen hiervoor. Nog steeds niet gelukkig. Ik denk dat ik het kort moet houden vandaag: 'Some things never changes'. Dit is dag 2 van mijn straf en ik zal het moeten accepteren. Net zoals alle anderen keren..." Ik open mijn ogen en mijn ogen tranen alweer zacht. Natuurlijk begin ik te vloeken in mijzelf maar vooral tegen het raam waar ik al meer dan 24 uur tegenaan kijk. Ik roep hardop: 'kijk mij hier nou zitten, in een slaapkamer waar alleen een bed staat. Thats it.' Al snel verlaag ik mijn toon omdat ik veelste bang ben dat ZIJ binnen komt. Ik kan haar naam al niet meer uitspreken. Voor mij is ze gewoon ZIJ. Terwijl ik lang uit op bed lig gaan er de meest rare senario's door mijn hoofd. Ook niet gek als je al langer dan 24 uur op dezelfde kamer zit. Ik heb angstige gedachten over moord of vermoord worden, begin mijzelf voor te stellen hoe het is om er niet meer te zijn. Gelukkig kom ik snel bij zinnen en sla mijzelf figuurlijk tegen het hoofd: doe is normaal joh. Mijn angstige gedachtes nemen zich over naar leuke mooie momenten. Ik glimlach in mijzelf en doemel zelfs een beetje weg. Ja, ik doemel zelfs weg in deze slaapkamer. Een slaapkamer met 4 witte muren, een bed en een ontegelijk groot raam met een rolluik. Zelfs

dan.

Mijn dutje was vast van korte duur. Nouja dat denk ik. Ik heb nu al geen benul meer van de tijd. Helaas zitten we pas op dag 2 en weet ik dat het rolluik een keer omlaag is gegaan om te gaan slapen. Gefrustreerd luister is naar wat er aan de andere kant van de muren gaande is. Ik hoor gemompel en misschien nog wel meer frustratie dan ik in me heb op dit moment. Het rare is ook dat ik geen trek heb, terwijl ik al lang niet meer gegeten heb. Wel moet ik zo nodig naar het toilet. Ik heb het te lang opgehouden omdat ik ZIJ niet wil spreken. 'Praat jezelf maar moed in' zeg ik tegen mezelf. Vanuit een andere hoek van de kamer, zie ik mezelf opstaan. Dit heb ik vaker, als kind al gehad. Ik kan mijzelf zien vanuit een ander persoon. Vol goede moed klop ik op mijn eigen slaapkamerdeur, haal diep adem en vraag: 'mag ik even naar het toilet?'. Ik zet snel een paar stappen achteruit want ik weet wat er gaat gebeuren. Nog geen 10 seconden later gaat mijn slaapkamerdeur knallend open en er wordt alleen gevraagd: "WAT?". Ik herhaal mijn zin en blijf erg rustig. Er wordt verder niks gezegd, ik word begeleid naar het toilet. Terwijl ik op het toilet zit besef ik mezelf heel erg goed dat het de komende tijd er zo uit gaat zien. Mijn weekenden opstap met vrienden zullen nu vervangen worden door uitstapjes naar het toilet. Ik lach hardop, omdat ik gewoon postief wil blijven nu. Het lachen wordt niet gewaardeerd aan de

andere kant van de muur. Ik steek mijn middelvinger op en trek een vreemd gezicht. Niemand die mij nu kan zien denk ik maar. Mijn tripje naar het toilet mag van mij wel uren duren, bah weg uit die slaapkamer denk ik maar. Helaas zijn ze hier niet van gediend en moet ik snel weer terug naar mijn saaie kamer waar snel de deur weer wordt gesloten achter mij. Ik plof op bed en staar voor mij uit. 'Goh wat hebben die koeien het toch goed' zeg ik. Vanuit mijn bed kijk ik door het raam uit op een weiland met koeien. Een stuk of 13 dacht ik zo. Het waren er veel maar toch had er niemand een probleem met elkaar. Raar om hier overna te denken. Het weiland is een heuvel, vanuit mijn raam liep het af naar beneden. Jammer vind ik, ik kan niet zien waar het eindigt. Wat er precies in mijn hoofd omging de komende uren weet ik niet. Ik kijk naar mijzelf terwijl ik op bed voor mij uitstaar. Daar lig ik dan, de stilte zelf maar in mijn hoofd is het een concert. Een concert van koeien en heel veel gras denk ik.

De uren kropen langzaam voorbij. 'Had ik maar een klokje' dacht ik. Terwijl ik diep in gedachten was over hoe ik aan dat klokje kon komen, hoorde ik voetstappen. Harde voetstappen. Boze voetstappen. Ze komen steeds dichterbij. Ik schiet gelijk in de verdediging en ga recht opzitten. 'Niemand maakt mij wat, niemand maakt mij wat' zeg ik tegen mezelf. Ik hoor het